

Dobre. A Noe odpovedal Bohu:
 „Zbavujem sa všetkého okrem tvojej podstaty. Ty vieš, že som s tebou tak, ako je záhrada spojená s dažďom, a ešte 20 krát viac,“ – viete, záhrada potrebuje dažď. Áno, presne to myslel. Toto je príbeh z arabského sveta, áno? Takže viete, čo dažď znamená pre nich, pre záhradu, atď., takže Boh musí byť skutočne, skutočne, naozaj, naozaj potrebný. Boh je pre neho skutočne potrebný. A tu hovoríme čo? Slnko, však? Povieme: „Som s tebou ako je slnko spojené so záhradou.“ Áno? Pretože tu nemáme toľko slnka, však? Niekedy máme príliš veľa dažďa. Takže je to iná vec, fajn. Nehovorí sa tu, prečo Noe prirovnáva Boha len k obyčajnému dažďu. Áno, pretože tam je to púštny svet, však? Áno, ale v tom čase pršalo veľa. No aj tak nemohol zabudnúť, nemohol zabudnúť na obdobie, kedy nebol žiaden dažď. Toto bol odlišný čas, celý svet bol už aj tak zatopený, áno? Iba ten jeden krát. Takže 20 krát toľko, viete, ako dažď. To znamená, že Boh je pre neho 20 krát dôležitejší

než je dažď pre záhradu, to tým myslel. Takže: „Žijúc v tebe, radujúc sa v tebe ako žobrák, ktorý dostáva všetko, čo potrebuje priamo z bohatstva samotného, bez ruky, ktorá by mu to podala. Nie zjednotení, nie oddelení. Dokonalosť. Žiadna kvalita, žiaden opis, zadarmo.“ Myslí tým to, že on a Boh sú úplne jedno. Jedno a nie jedno. Necítia oddelenie. Necítia sa zjednotení. Toto je istý druh pocitu v samádhí. Áno? Viete, dobre? Fajn. „Pred potopou aj po nej, každé slovo, ktoré vyslovím, je o tebe, v tebe, z teba, ako keď sa žena rozpráva dňom i nocou s ruinami svojho milovaného, v ktorých teraz žije vo večnom rozhovore.“ Sú príliš filozofickí, viete? Toto je starý, starý text a oni to preložili doslovne, takže to znie takto. To znamená ako žena, ktorá bola oddelená od svojho milovaného a teraz sú znovu spolu, a rozprávajú sa, rozprávajú sa. „Zdá sa, že milenec čelí troskám, ale počujem, ako sa pieseň chvály navracia späť z ruín a ozvena nesie tvoje meno.“ To znamená Božie meno. „Milujem tvoje meno. Milujem ho dvojnásobne. Preto proroci milujú hory,

kvôli ozvenám. Nízke kopce to nedokážu. Neposielajú tvoje meno späť ku mne, keď ho vyslovím.“ Viete, on myslí, že iba veľké hory odrážajú Božie meno. Je taký romantický, tento chlapík, keď hovorí o Bohu. A Boh povedal: „Noe, Noe, Pozdvihnem Kanána a všetkých ostatných zo smrti, ak si to želáš. Nechcem, aby si smútil.“ Teraz Boh cíti, viete, on ho chválil tak veľmi, a tak Ho obmäkčil, myslím? Čo myslíte, že Noe odvetil? (Nič.) Čítali ste Bibliu? Asi áno. (Nie.) „Nie, nie, utop aj mňa,“ povedal. „Utop aj mňa,“ povedal Noe. „Utop aj mňa. Potápaj ma v každom okamihu. Tvoja vôľa je mi radosťou. Ty vytváraš šťastie. Som vďačný. Nosím to so sebou ako svoju dušu. Vidím iba teba. Som zamilovaný do všetkého, čo Ty vytváraš. Vytvoríš šťastie, som šťastný. Vytvoríš pohromu, som trpezlivý. Každý, kto miluje Tvoje tvorenie, je plný slávy. Každý kto miluje to, čo Si vytvoril, nie je pravým veriacim.“ Rozumiete tej poslednej vete? (Nie.) Trochu.

Môžete ju zopakovať,
prosím?
Každý,
kto miluje tvoje tvorenie,
je plný slávy.
Každý kto miluje to,
čo si vytvoril,
nie je pravým veriacim.“
Je to také jasné
ako váš nos.
Myslí tým to, že všetko,
čo (Boh) práve tvorí,
prebiehajúce tvorenie,
je v poriadku, ale čokoľvek,
čo už (Boh) vytvoril...
Teda že milujete
výtvor Boha,
viete, Stvoriteľa.
Čiže keď lipnete na dome,
na manželovi, na manželke,
na synoch a dcére.
Viete, to sú veci
už stvorené. (Áno.)
To nie je pravý veriaci,
to je pripútanosť.
Chápete? (Áno.)
Dobre, myslí to,
že čokoľvek sa stane,
čokoľvek im Boh zošle
v nejakom okamihu, je fajn.
Áno, takže dokonca
aj keď vytvorí katastrofu,
ako keď mu utopí syna
alebo niečo také,
je to nové tvorenie,
chápete? A všetko,
čo už stvoril, viete,
ako napríklad zem,
majetok, dom,
príbuzného, priateľa,
to už je stvorené
a ak milujete
a ste k nim pripútaní,
tak v skutočnosti
nemilujete Boha, chápete?
Takže, čokoľvek Boh robí
v každom okamihu, a vy
to milujete, tak je to dobre.
To znamená tvorenie.
Teraz už rozumiete?

(Áno.) Dobre, človeče,
možno že potrebujete
nejaký preklad
tam od Bublínu.
Chápete to? (Áno.) Dobre.
To je krásne, Majsterka.
Krásne?
Veľmi sa mi to páči, spôsob,
ako je Noe oddaný Bohu,
je taký krásny.
Áno, viem,
preto Boh povedal jemu,
aby postavil archu
a utopil všetkých ostatných.
Spôsob, ako
sa Noe rozprával s Bohom,
je veľmi dojímavý
a krásny.
Veľmi, veľmi. Áno? (Áno.)
Áno, v každom prípade,
to je tým myslené.
Môžeme sa smiať aj na smrti,
už to viac nie je
žiadna veľká vec, áno?
Keď poznáme Boha, však?
Kamkoľvek ideme, je to
to isté. Vezmeme si toto telo
alebo iné telo, áno?
Kým žijeme
a máme toto telo,
užívame si koláče
a čokoládu.
Keď budeme mať iné telo,
budeme si užívať niečo iné.
Dobre? Žiadna veľká vec.
V poriadku, nie je to
skutočný vtip, ale niekedy
sa zasmejeme na našich
záležitostiach, viete.
Smejeme sa na Bohu,
smejeme sa na sebe,
na tom nezáleží.
Dobre, skvelé? Ľudia? (Áno.)
Chcete zopár vtipov?
(Áno.) Dobre, pozrime sa,
že sa Židia tu vedia smiať.
Niekto mi dal knihu
so židovskými vtipmi.
Páni, to je veľmi dlhý vtip.
Majsterka, dosť sa to hodí,

keď čítate ten príbeh,
pretože máte na sebe
tú malú čiernu archu.
(Áno, všimla som si to.)
To je pravda. (Áno, áno.)
Volá sa to
„Na druhý breh“.
(Áno.) Je to vtipné,
úplne som na to zabudla. Fajn.
Fajn. Len aby to ladilo,
viete, dizajn.
To je pravda, áno?
Takže čo?
Čo to znamená?
Dobre. Dobre.
Len aby to ladilo? Skvelé.
Ach človeče. Dobre,
tu je jeden krátky vtip.
Myslím, že to je krátky vtip.
Tento, ach môj Bože.
Židovské vtipy sú dlhé.
Dobre, tu sú nejaké
kratšie vtipy.
Je vám horúco, či nie?
(Áno.)
Je tu stále teplo? (Áno.)
Máme tu ohrievač
alebo niečo také? (Nie.)
Nemyslím.
To okno je otvorené.
Ale nie je tu žiaden ohrievač?
Nie, Majsterka.
Aj tak je tu veľmi teplo.
Dobre, dvaja muži boli
hlboko zabratí do rozhovoru,
debatujúc o zložitosti
moderného cestovania. Fajn.
Prvý z nich hovorí:
„Aby som ti rozumel
dobre. Na konskom povoze
to trvá iba 4 hodiny
dostať sa
odtiaľto do Pinsku,“
ďalší názov,
(V Poľsku.)
„je to tak?“
Na to jeho priateľ odvetil:
„Presne, presne.
Keby si mal ale povoz
s dvoma koňmi,

trvalo by ti to
iba dve hodiny.“
Nie. Možno, nie.
Je to to isté. (Nie. Nie.)
Nie, nie je.
Pretože 2 kone aj tak môžu
ísť len rovnako rýchlo ako 1,
však? (Áno.) „Chápem,
chápem,“ odpovedal prvý.
„A predpokladám,
že keby si mal povoz
so štyrmi koňmi
bol by si tam okamžite.“
Za nula minút.
„Je to tak?“ (Nie. Nie.)
Spýtal sa toho druhého.
A ten druhý muž odpovedal.
„Presne, presne.
Ale v tom prípade,
načo sa vôbec obťažovať
a chodiť do Pinsku?
Lepšie je len zapliahnúť
tvoje kone
a zostať tu.“
No. Židia sú veľmi
inteligentní.
Toto je iba vtip,
dobré? (Áno.)
Ďalší vtip.
V nejakom meste
chcel kantor
vydať jednu
zo svojich dcér.
Dobré, ale on nemal žiadne
peniaze na jej veno, takže
zhromaždenie odhlasovalo,
že mu požičajú,
200 zlotých. (Zlotý.)
Dobré, (Áno, zlotých.)
možno euro, áno?
Zlotých, 200 dolárov,
čokoľvek, dobre.
Takže by mu tú sumu
odpočítavali z jeho mzdy
najbližších 5 rokov.
To je veľa peňazí!
Pretože kantor
bol hrdý muž,
trval na tom,
aby predstúpil pred

správnu radu,
kde učinil
nasledujúce prehlásenie:
„Priatelia moji,
chcem, aby ste vedeli,
že prijímam
vašu láskavú ponuku
pod dvoma podmienkami.
Ak budem žiť
ďalších päť rokov,
bude to vaše šťastie,
ale ak zomriem skôr,
než bude tento dlh splatený,
no tak je to zjavne
moje šťastie.“
Ach môj Bože.
Jeden komik
v nejakom meste,
vymyslel raz hádanku, ktorú
nikto nedokázal zodpovedať.
Povedal:
„Je to purpurové,
visí to na stene
a píska to, čo je to?“
Vie to niekto?
Má to purpurovú farbu,
visí to na stene
a píska to.
Takže keď to už všetci
v tom meste vzdali,
oznánil odpoveď:
„Sled’.“ (Sled’?)
Sled’? Ryba?
(Áno.) (Ryba?)
Áno, tiež si myslím to isté.
Na mňa sa nepozerajte.
Nemám žiadnu predstavu.
Ľudia sa pýtali: „Sled’?
Sled’ nie je purpurový!“
A tak ten komik povedal:
„Nie! Tento sled’ bol
namalovaný na purpurovo.“
Ach teda. V poriadku, dobre,
„Ale visí na stene?
Kto už kedy počul,
aby sled’ visel na stene?“
A ten komik povedal:
„Ale tohto sled’a
zavesili na stenu.“
Takže... A potom

niekto zakričal:
„Ale sled’ predsa nepíska.“
A tak ten chlapík povedal:
„Nie, aha, tak nepíska.“
Ach môj Bože.
To je príliš... Príliš smiešne.
Prečo sa smejete?
Je to príliš smiešne.
(Je to bláznivý vtip.)
Nie je smiešny?
Ale áno, je.
Je smiešny? (Áno.)
Tak sa teda smejte,
človeče,
prečo to musíte hovoriť mne,
že je to smiešne...
Myslím, že je veľmi smiešny.
Je veľmi smiešny...
Tak sa smejte.
Nemyslím,
že je taký smiešny.
Prečo je taký vtipný?
Je príliš zábavný.
Príliš zábavný, áno.
(Áno.) (Áno. Prepáčte.)
Možno ja ne...
Čo je na ňom vtipné?
Je bláznivý.
(Proste je bláznivý.)
Pretože ho rozpráva tento
muž, tento komik,
on je „číslo sám o sebe“.
Jeden muž v nejakom meste,
v nejakej krajine,
je na obchodnej ceste,
kráča dole ulicou,
keď ho zastaví Jusep,
kominár.
Jusep skríkne: „Salman,
čo sa to z teba stalo?
Je to tak dlho,
čo som ťa videl.
Len sa na seba pozri!“
Ale cudzinec hovorí:
„No počkať!“
Pravdepodobne zmenil meno,
však? „To nevádi,“
povedal Jusep.
„Nemôžem si na to zvyknúť,
ako veľmi si sa zmenil.

Býval si
taký veľký muž,
stavaný ako vôl, a teraz
si menší ako som ja.
Bol si chorý?“
Takýto podobný vtip
sme už mali. (Áno.)
A cudzinec povedal:
„Ale teda, ja, ja... ja...“
On povedal: „To nevádi.
A čo sa stalo
s tvojimi vlasmi?
Kedysi si mal hlavu pokrytú
hustými čiernymi vlasmi
a teraz si načisto plešatý.“
Je to iný človek.
A ten muž hovorí:
„Ja nie som Salman!“
Ten istý vtip? (Áno.)
„A dokonca si
si zmenil meno!“
Ten človek...
Mám rád tento vtip.
Milý, že?
Toto je len...
Ani neviem,
či je dobrý alebo nie,
ale je to dlhý vtip,
pohľadáme nejaký krátky
vtip, dobre?
Raz jeden človek
došiel do svojho cieľa.
Vošiel do malej kaviarne,
aby sa naobedoval.
Prišla k nemu čašníčka,
aby si zapísala objednávku
a on požiadal:
„Dva cibuľové rožky.“
Keď ich ona priniesla,
povedal:
„Zmenil som názor,
radšej si dám
dve žemle,
ak vám to nevádi.“
Ona: „Veľmi dobre, pane.
Dokonca stoja toľko isto.
Žiaden problém.“
A tak čašníčka odnesie preč
cibuľové rožky a vráti sa
s dvoma žemľami.

A on ich rýchlo zjedol.
Ako sa tak dvíha,
že odíde z kaviarne,
čašníčka ho zastaví
a hovorí: „Počkejte, pane,
ešte ste nezaplatili
za tie žemle.“
Na čo ten človek odpovie:
„Čo tým chcete povedať?
Nedal som vám za tie žemle
dva cibuľové rožky?“
„To je pravda, pane,
ale vy ste nezaplatili
ani za tie cibuľové rožky.“
A on hovorí:
„No, samozrejme že nie.
Načo by som platil
za tie cibuľové rožky,
keď som ich nezjedol?“
Môj bože. To je zákazník.
Dobre, že nepracujete
v reštaurácii.
Počuli ste správy
na Supreme Master TV?
Jedna čašníčka dostala
50 000 dolárov a auto,
keď zomrel ten pán.
Zanechal jej nejaké peniaze,
pretože ho obsluhovala
s láskou,
viete, starostlivo,
po mnoho rokov, (Áno.)
než zomrel. Fajn.
V každom prípade,
akúkoľvek prácu robíte,
len sa jej oddajte
a budete v poriadku.
V Au Lac (Vietname)
hovoríme:
„Drž sa jednej práce, staň sa
prvotriednym pracovníkom
a potom budeš v poriadku.“
Fajn,
toto tu nie je zlé.
Muž vošiel do hostinca
na okraji mesta.
Bol to honosný podnik,
a keď mu priniesli
hlavný chod,
bol sklamaný, že vidí

takú malú porciu mäsa.
Okamžite začal
hlasno vzlykať.
K jeho stolu ihneď pribehol
majiteľ hostinca
a spýtal sa ho:
„Deje sa niečo, pane?“
On zaplakal: „Keď pomyslím,
že kvôli tomuto malému
kúsku mäsa musel byť zabitý
taký obrovský vôl.“
To nie je smiešne, súhlasím.
Mienil to ako kritiku,
že to mäso je príliš malé.
Ale je to pravda,
je to aj pravda, viete, len
kvôli malému kúsku mäsa,
ktoré zjete,
musí zomrieť veľký tvor,
nemilosrdne,
musí si vytrpieť to všetko,
než zomrie.
Tu nejde len o zomieranie,
ide tu o kruté zaobchádzanie,
prepravu
a všetok stres,
ktorý mu spôsobili pred tým,
než zomrel, áno.
Neviem, ako to niekto
môže jesť. Dobre.
No, väčšina ľudí
o tom nevie,
chápete, čo myslím?
Mäso im len jednoducho
skončí na stole,
ako kus koláča.
Oni vôbec nevedia,
odkiaľ a akým spôsobom
sa to k nim dostalo.
Keby veľa ľudí vedelo,
ako a odkiaľ to prišlo,
nemyslím si,
že by to ešte chceli jesť.
Väčšina ľudí by nechcela
jesť žiadne mäso zvierat,
keby vedeli ako.
Keby museli tie zvieratá
zabiť oni sami,
myslím si, že väčšina ľudí
by to nejedla.

Dobre,
tu je ďalší príbeh.
„Pôst na Tisha B'Av.“
Rabín poslal po istého
židovského veriaceho.
„Moji žiaci mi povedali,
že ťa včera videli jesť,
a to bol deň pôstu.
Je to pravda,
že si sa dopustil
takého vážneho hriechu?“
A tak ten židovský chlapík
povedal: „Dovoľte mi
vysvetliť, čo sa stalo.
Keď som odchádzal
zo synagógy
po ranných modlitbách,
kráčal som popri rieke,
kde chudobné ženy
prali bielizeň
a jedna z tých žien
poznamenala,
že dnes sa každý v meste
postí.
A jej priateľka
sa jej spýtala:
„Je to pravda?“
Na čo tá žena odpovedala:
„Vieš, želám si,
aby som mala sto rubľov
za každého Žida,
ktorý dnes je.““
Čo to znamená?
Želám si, aby som mala
sto rubľov za každého Žida,
ktorý dneska je.
„A aby som mal istotu,
že táto chudobná žena
dostane aspoň
100 rubľov, rozhodol som sa,
že poruším pôst.“
To nie je smiešne. Vidíte,
to je problém
so spontánnosťou.
Väčšina vtipov,
ktoré ste odo mňa počuli,
a išli ste od smiechu
rozboriť dom, to bolo preto,
že som tie vtipy predtým
vyberala. Kontrolovala som,

ktorý vtip mám povedať
a ktorý nie.
Dnes je jednoducho
novoročná slávnosť,
a tak len náhodne vyberáme,
viete? Ach človeče. Dobre.
To je veľa,
veľa vtipov. Dobre.
Pohladáme teda nejaké lepšie
vtipy niekde inde.
Už nie Rumiho.
Dobre, tento.
Ten istý.
Fajn, dobre.
Fajn, tento vtip
sme ešte nemali.
Nejaký človek... neviem
či je to vtipné, dobre?
V prípade že nie,
nemusíte sa smiať.
Dobre. Je to na vás.
Nejaký muž nastúpi
do veľkého firemného
impéria ako praktikant.
Počas svojho úplne prvého
dňa v práci
vytočí klapku
a zakričí do telefónu:
„Doneste mi kávu, rýchlo!“
Hlas na druhom konci linky
hlasno zreve:
„Ty blázon!
Vytočil si zlú klapku.
Vieš, s kým hovoríš?“
„Nie,“ odvetil praktikant.
„Tu je generálny riaditeľ
spoločnosti!
Som generálny riaditeľ.“
Praktikant zareve nazad
s takou istou autoritou:
„A vieš,
s kým hovoríš ty?“
„Nie,“ odvetil riaditeľ.
„Dobre!“
A zavesí telefón.
Už sme predtým počuli
podobný vtip. (Áno.)
Vďaka, ďakujem vám,
že ste boli štedrý.
Nemám rada dlhé vtipy.

Len to tak zbežne pozerám.
Kratší vtip.
Dobre.
Inžinier, manažér
a programátor
idú autom
po strmej horskej ceste,
keď zlyhajú brzdy
a auto sa nekontrolovateľne
rúti dolu cestou.
Na polceste dolu
sa šoférovi podarilo
zastaviť auto tak, že ho
nasmeroval do násypu,
len-len že zabránil
zrúteniu z útesu.
Všetci vyšli von, roztrasení,
že tesne unikli smrti,
ale ináč bez ujmy.
Manažér hovorí:
„Na odstránenie tohto
problému potrebujeme
zorganizovať komisiu,
zorganizovať stretnutia
a procesom
priebežného zlepšovania
nájdeme riešenie.“
Brzdu, opraviť brzdu.
Ach môj Bože.
Skutočne sú takí?
Inžinier hovorí:
„Nie, nie, nie.
To zaberie príliš dlho.
A okrem toho, táto metóda
predtým nikdy nefungovala.
Mám tu svoj skvelý vreckový
nožík, vyberiem s ním
brzdový systém,
izolujem problém
a opravím ho.“
Programátor hovorí:
„Myslím si,
že sa obaja mýlite.
Mali by sme vytlačiť auto
späť na kopec a uvidíme,
či sa to stane znovu.“
Dobre, nie veľmi smiešne,
že? Zvykli sme mávať
lepšie vtipy, že?
Zabudnite na to.

Možno nabudúce.
Teraz radšej meditujte,
dobre?
Čo vám povedali pred tým,
než ste sem prišli,
než ste boli dostatočne
blázniví, aby ste nastúpili
do lietadla alebo auta a
prišli sem, čo vám povedali?
Prečo ste sem prišli?
(Večierok.) (Oslava.)
Večierok.
Oslava Nového roka.
Oslava nového roka,
dobre. Ako dlho trvá
tento Nový rok?
Jeden rok.
Myslím
oslavu Nového roka.
Nebud'te príliš chytrí!
Ako dlho trvá táto (Šesť.)
oslavu nového roku,
povedali vám?
Nie. (Šesť mesiacov.)
Nie? (Nie.) (Áno.) (nie.)
Nie, nepovedali nám. (Nie.)
Nepovedali? (Nie.)
Dobre, mali ste už
oslavu Nového roka?
(Áno. (Áno. Áno.))
Áno? Dobre, tak to je všetko.
Fajn, meditujte ľudia, áno?
Áno. (Dobre.)
(Áno, Majsterka.)
Alebo sa možno posadím
na chvíľu s vami, či nie?
(Áno!) Dobre, vypnite svetlá.